
JOHN SHIRLEY
PREDATOR
RAZBOINICUL

JOHN SHIRLEY

Raăzboinicul

varianta în limba română

UNCRIS

Prizonierul se plimba. Aștepta. Uneori își ridica capul pentru a adulmeca aerul. Mirosurile erau străine, dar deveniseră dezgustător de familiare.

Celula avea douăzeci de pași lățime și patruzeci lungime. Erau niște locuri mai moi pe care să te întinzi, dar fără cadre sub ele; erau și niște țevi, montate în așa fel încât să nu poată fi smulse din podea. Celula era solidă și goală, așa încât nimic nu putea fi folosit ca armă.

Luminile electrice se stingeau automat seara – era o simulare a nopții? Dar această semiobscuritate nici nu se compara cu întunecimea profundă din lumea sa.

Prizonierul s-a convins din nou că aceste primate slabe știau puține despre lumea lui. Se străduiseră îndelung, încercând să înțeleagă tehnologia *Yautja* – puțină cât au putut găsi. Au încercat să comunice, folosind cele câteva cuvinte și fraze adunate de la vreun prost de *Yautja* prizonier – un laș care și-a trădat neamul; o cârpă care se pare că a murit din cauza unei boli terestre.

Dar prizonierul nu a răspuns încercărilor lor firave de a comunica. Nu le-a spus nimic.

Au încercat să înfrângă voința prizonierului drogându-i mâncarea, fără alt rezultat decât acela că aproape a murit.

Prizonierul și-a revenit, dar era încă închis.

Nu contează. Ei nu-l controlează. Nici mintea, nici gândurile sale.

Prizonierul era sigur că-i va veni și lui vremea.

Și-i va face să sufere pentru infatuarea lor. Multe capete moi de piei rozalii vor fi adăugate colecției sale.

— — —

— Chiar crezi așa ceva, sergent?

— Locotenentul Curson a spus că după aceea vă voi primi o săptămână permisie, a spus Nialls, ajustându-și microfonul de la cască. Erai acolo și ai auzit-o. A spus că ordinul vine direct de la Dault.

— Ceea ce ne spune nouă un ofițer nu înseamnă nimic, răspunse caporalul Ramirez, care se uita la îmbinările armurii lui Nialls, conform procedurilor verificării standard. Armata dă și Armata ia înapoi, sergent. Marea Mașinărie Kaki trece peste tine oricând dorește mușchiul ei.

— Am trei luni și jumătate de serviciu neîntrerupt! Mai mult de trei luni într-o bază secretă din mijlocul deșertului! Plec, caporale! Am să mă lupt și cu diavolul ca să obțin această permisie.

Nialls și-a pus casca pe cap, iar Ramirez a făcut câteva ajustări inutile – casca era deja perfect încastrată la locul ei, deoarece se fixa singură.

Proiecția *head-up display* s-a activat instantaneu, informațiile fiind afișate într-o lumină verde pe interiorul măștii de protecție. Probabil că nu erau exhaustive precum informațiile din bio-masca purtată de *Yautja*, dar HUD avea o grămadă de senzori, o foarte precizǎ funcție de zoom și de scanare a spatelui. Și se fixa bine. Nialls petrecuse mult timp testând alte două armuri prototip. Costumele Mark I și Mark II nu făceau nici 30% din ce făcea acesta nou. Acelea erau greoaie și stângace, pe când Mark III…

Nialls își puse un dispozitiv pe mâna stângă, gândindu-se: „*Mark III se potrivește ca o mănușă.*”

Își imagina că ceea ce avea de făcut azi nu era ceva mai dur decât ultima sa acțiune din Mosul, Iraq. Semnase cererea de a fi numit pentru testarea costumului-armură pentru a ajuta la dezvoltarea unor noi metode care să protejeze viața camarazilor săi *Rangers* și a tuturor celorlalți americani aflați în luptă. Mark III avea potențialul de a face acest lucru. Materialele compozite super-ușoare făceau ca mișcările să fie comode, asigurând și o bună protecție balistică. Nanotehnologia a scăzut drastic greutatea și consumul de energie, și a mărit viteza de reacție. Iar tehnologia *Yautja*…

Prima oară când văzuse tehnologia originală pe o navă-cercetaș Predator doborâtă în același deșert, a simțit cum îl străbate un fior rece, lung. Tot felul de rahaturi și cioate de echipament – în mod clar nimic conceput pentru ființe umane. Au reușit să adapteze o parte din tehnologie; fluxul de energie din bio-masca extraterestră, micro-circuitul alternativ din dispozitivul de pe antebrațul stâng – dar mai ales, lansatorul de plasmă. OK, era o cu totul altă limită a puterii militare a Statelor Unite. Dar trebuia testată în câmpul tactic, în combat…

Și atunci, acest SOB Generalul Dault a pus în brațele unității marea sa idee.

Sergentul Nialls nu putea să contrazică un general cu două stele. Așa că și-a terminat verificarea armurii, a reglat-o la energie

maximă și a intrat, cu bocancii tropăind ușor, în camera de sterilizare, pentru inspecția de final. Dincolo de camera de sterilizare erau două seturi de uși metalice – iar dincolo de acestea, terenul de testare…

— — —

Locotenentul Olivia Curson era la fel de sătulă de baza secretă cum era și Nialls.

Îl întâlnise pe Nialls în sala recreativă. Au băut o bere împreună, au pălăvrăgit și a observat cât de respectuos era Nialls – respectuos dar niciodată servil. Desigur, ea era mai mare în grad. Dar asta nu i-a oprit pe unii subofițeri să se uite urât la ea după ce au băut vreo două beri. Nialls nu a făcut-o niciodată, nu i-a vorbit nicicând *de sus* sau insinuant. Și se uita direct în ochii săi când vorbea – iar el avea niște ochi albaștri ca cerul.

Au vorbit din nou când a fost și ea admisă în unitatea de testare a armurii și i-a studiat dosarul – palmaresul său militar a intimidat-o. Ea nici măcar nu văzuse o luptă, pe când el avea un palmares de neegalat.

Apoi a fost povestea cu Speevis. Căpitanul Speevis, care făcea contrabandă introducând în bază whisky *Wild Tukey*. Într-o bază secretă, pileala era interzisă, chiar și pentru ofițeri, pentru că un bețiv – de serviciu sau nu – uita ce voia să însemne securitatea maximă. Și uita și cum să se poarte cu ofițerii femei, de aceea a trebuit să-l pocnească pe căpitan cu genunchiul în testicule când acesta s-a dat la ea în spatele popotei. I-a zdrobit *bilușele* suficient de tare ca să-l facă să țipe; el a plecat împleticindu-se și a vomitat lângă catargul port-drapel, în fața unui maior. Mai târziu, a pretins că ea s-a dat la el și l-a lovit după ce a respins-o.

Nialls avea *Silver Cross*, *Bronze Star* și trei *Purple Hart*. Toți cei din Zona 57 îl respectau. Așa că Speevis a pierdut cazul și s-a trezit el însuși transferat la o bază radar din Arctica.

Acum ea se uita la Dault: un bărbat plictisitor de vârstă mijlocie, cu obrajii căzuți, într-o uniformă perfect călcată și excesiv de țeapănă. Dault își trosnea degetele și-și trecea vârful limbii peste marginea dinților.

Ea se întreba care era adevărata motivare a lui Dault în aranjarea acestui test special. Deja testaseră costumul printr-o sută de metode, supunându-l la un stres incredibil. Inamicul

împotriva căruia urmau să testeze azi costumul, deși formidabil, era neînarmat. Ei i se părea că e un exercițiu inutil – sau poate că scopul era răzbunarea asupra lui Nialls pentru că a depus mărturie împotriva lui Speevis. De partea cealaltă arenei, chiar deasupra porții prin care va fi eliberat *Yautja*, pe o platformă lipită de zidul curb se aflau doi lunetiști.

Unul dintre ei era Cliff Javitz, un alt lingău de-al generalului Dault. În Afganistan, Javitz se împiedicase de un IED[1]; acum îi lipsea urechea dreaptă, întreaga zonă alară din dreapta nasului cu expunerea totală a nării și a vestibulului nazal. Zvonistica susținea că și personalitatea i-a fost modificată după IED, datorită leziunilor traumatice ale creierului. Era cel mai psihopat om pe care-l întâlnise vreodată Olivia, deși el nu a făcut nimic pentru care să poată fi condamnat.

Celălalt lunetist era Earl Smithson, un negru care vorbea foarte rar.

Era de presupus că cei doi lunetiști se aflau acolo pentru a-l proteja pe Nialls de *Yautja*, dacă armura ar fi dat rateuri de funcționare sau creatura s-ar fi dovedit a fi prea puternică. Dedesubt, ușile de la camera de sterilizare s-au deschis și l-au văzut pe Nialls pășind în lumina ștearsă a soarelui de după-amiază târzie în terenul de testare cu suprafața de juma' de hectar. Mișcările lui Nialls în armură nu erau chiar atât de libere precum ale unui om în uniformă de camuflaj, dar destul de lejere.

Olivia s-a întrebat cât de sus a mers Dault – în ierarhia de comandă – pentru a obține aprobarea testului. Poate că nici nu a încercat să o obțină. După cât știa ea, acest *Yautja* era singurul extraterestru viu aflat în custodie. În această clădire, exista o întreagă echipă de specialiști în exobiologie care-l studiau pe *Yautja* prin intermediul camerelor ascunse, urmărindu-l făcându-și exercițiile, mâncând, plimbându-se, eliminând resturile fiziologice; prin folosirea testelor ADN și scanarea de la distanță a trupului au înțeles cu ce se hrănește și cum îi funcționează organismul.

Ea știa că întreaga exo-echipă era absolut înnebunită de acest mic test gladiatorial. Dacă alienul era grav rănit sau ucis? Deja disecaseră alți *Yautja* morți. Pe acesta îl voiau viu…

---

[1] IED - improvised explosive device – dispozitiv exploziv improvizat / bombă artizanală.

Dar Dault i-a ignorat. Întotdeauna a fost un nesimțit arogant. Și a insistat că lupta urma să fie parte a cercetărilor lor asupra acestor Predatori interplanetari. Susținea că e puțin probabil ca *Yautja* să fie ucis.

Dar, din rapoartele citite de Olivia, acești Predatori erau rapizi și mortali. Să zicem că neutralizează apărarea lui Nialls și-l ucide?

Inima îi bătea cu putere văzând ușa care se deschidea… și pe Yautja ce apărea prin pasajul din partea opusă lui Nialls. La început s-a ascuns în umbrele din pasaj, ferindu-și strălucirea galben-roșiatică a ochilor și lucirea colților de pe mandibulă…

— — —

Să te afli față-n-față, de aproape și personal, cu *chestia* asta, era ceva diferit de a-l vedea printr-o fereastră blindată. Această inteligență rece, inumană, îi dădea fiori. Nialls ținea arma cu plasmă strâns în mâna dreaptă, aceasta fiind atașată la sursa de putere din armură printr-un tub metalic flexibil, dar putea fi atașată la un suport pivotant aflat pe umărul său drept, la fel – mai mult sau mai puțin – ca un *Yautja*. Dar încă nu perfecționaseră sistemul de ochire al pivotului, la fel de bine ca al unui Yautja, și Nialls a preferat să țină arma în mână.

Atunci, Predatorul a pășit încet și șovăitor în arena circulară de testare, întorcându-și capul într-o parte și alta, iar ceea ce părea a fi niște șuvițe groase de „păr" de pe capul pleșuv și pătat s-au mișcat ușor. Evalua, calcula, studia pereții netezi și înalți, lunetiștii, porțile ce se închideau în spatele lui Nialls – apoi *Yautja* s-a uitat direct la adversarul său. L-a privit pe Nialls de sus până jos. Apoi, Predatorul s-a aplecat cu brațele în lături precum un luptător de wrestling de modă veche, scoțând sunete joase, penetrante, din adâncul gâtlejului.

Nialls a făcut propria sa evaluare. *Chestia* era cel puțin cu un cap mai înaltă ca el. Avea gheare. Dar, în afară de astea, *Yautja* părea neînarmat. Avea un fel de placă-armură peste piept, și un material ca o plasă peste membre, care îi asigura camuflajul. Mușchii se reliefau puternic sub pielea care semăna cu ceva ce văzuse la o broască râioasă din deșert. Avea un fel de mănușă, dar nu și un pistol cu plasmă.

Cu ar trebui să abordeze confruntarea? Nu avea ordin să ucidă *creatura* – *„doar faci contact cu alienul*”, după cum a spus Dault.

Nu are nici un motiv să nu mă omoare dacă poate...

Apoi a deschis gura – fălcile s-au deschis larg, expunând colții lungi ce mărgineau gura prin niște pliuri roșii de piele – și s-a putut uita direct în adâncul gâtlejului Predatorului care urla către el.

Nialls a făcut rapid câțiva pași într-o parte – apoi a priceput că *Yautja* l-a fentat doar, simulând un atac direct doar ca să-i testeze viteza de reacție; să vadă dacă îl poate face să încremenească de groază.

— Nu ține figura, băi, față de crab, a mormăit Nialls.

Armura a reacționat bine, îmbunătățindu-i mișcările, dar fără exagerare.

A răspuns la remarca sa – Nialls mai auzise uneori *creatura* repetând ca un papagal vorbele oamenilor. „*Nu ține figura*..” s-a auzit tonul batjocuritor al vocii.

Nialls a încercat să se autoliniștească, ca să-și mențină mintea limpede și pulsul scăzut. *Concentrează-te și poate că vei termina repede treaba asta. Fă-l să accepte înfrângerea*...

A ridicat pistolul cu plasmă și a tras.

Nu a ochit direct spre *creatură* – nu trebuia să o ucidă. Ochise în pământ chiar în fața picioarelor cu gheare, pentru a-i da un avertisment și ca să-l facă să dea înapoi.

Dar când globul de energie a atins solul, *Yautja* nu mai era acolo. Își activase camuflajul și era cu totul invizibil – Nialls abia dacă a zărit un contur cubistic. Mișcarea *creaturii* a fost cu mult mai iute decât crezuse el că poate. *Yautja* a sărit peste locul de impact, năvălind direct către el. Cu pumnul stâng l-a lovit puternic în cască.

Surprins, Nialls a reacționat exagerat dându-se înapoi și a căzut pe spate – iar *creatura* a fost peste el, cu genunchii pe pieptul său. Din dispozitivul-mănușă de pe antebrațul stâng au țâșnit două lame zimțate – deci *era* înarmat! – sclipeau, reflectând lumina, în ciuda camuflajului electronic.

Cu acestea i-a trântit o nouă lovitură cumplită direct în vizorul căștii; straturile suprafeței transparente care-i proteja fața au rezistat, dar Nialls și-a simțit capul de parcă s-ar fi aflat în

interiorul unui clopot de biserică. A urmat o nouă lovitură. Aia din colțul vizorului era o fisură?

Luptându-se să dea jos *creatura* de pe el, Nialls a lovit-o cu duritate în cap cu pumnul stâng – dar *Yautja*, cu ochii galben-roșiatici strălucind de plăcerea de a ucide, a parat cu ușurință cu mănușa. Lovitura o fi declanșat vreun comutator al camuflajului, pentru că dintr-odată a putut-o vedea foarte bine, urlând la el, cu ochii plini de ură și lovindu-l din nou cu lamele în cască.

Sus pe zid erau lunetiștii. De ce nu-l răneau măcar pe *Yautja*?

Acesta și-a ridicat pumnul stâng încordat, adunându-și în el întreaga forță, gata să-i zdrobească vizorul. Nialls ezita să încalce ordinele dar trebuia să dea *creatura* jos de pe el. Aproape că a lipit pistolul de chipul adversarului, care l-a apucat de țeavă și, profitând de poziția sa mai bună, a răsucit arma chiar în momentul când s-a declanșat, iar globul de plasmă a lovit exact acolo unde dorise *creatura*.

Creasta zidului ce înconjura arena a fost spulberată într-un anumit loc. O bucată de zid l-a lovit pe *alien*, care a slăbit o clipă strânsoarea. Nials și-a îndoit genunchiul drept și a folosit întreaga forță a piciorului – și a armurii – ca să-l arunce pe *alien* de pe el.

Yautja a urlat de furie, iar Nialls a simțit că ceva îi este smuls din costum. Nu mai avea pistolul în mână. S-a rostogolit, apoi s-a ridicat repede în picioare, și a văzut că pistolul săi cu plasmă se afla în mâna lui *Yautja* – care-l smulsese din cablul de conexiune. Tocmai ochea către platforma lunetiștilor…

Dar nici un lunetist nu se mai afla acolo.

A tras – distrugând încă o porțiune din partea de sus a zidului, apoi a întors arma către Nialls.

Dar el știa ceva ce creatura habar nu avea. Versiunea de pistol creată de oameni era alimentată prin cablu; putea stoca energie doar pentru un singur foc. Iar *Yautja* trăsese deja acest foc. Pistolul a dat rateu, iar *alien* l-a aruncat.

A încercat să-l sfâșie pe Nialls cu o lovitură cu cele două lame de pe antebraț; acesta a blocat cu mâna dreaptă și l-a lovit pe *alien* cu stânga în laterala capului. Sângele galben-verzui fosforescent a țâșnit din rana de pe scalp. Apoi *creatura* s-a rotit în jurul lui… a mai încercat să lovească… după care a fugit pur și simplu din calea sa.

A sărit prinzându-se cu mâinile de marginea spărturii din zid, apoi s-a ridicat… și a dispărut dincolo.

Nialls a alergat după *alien*, a sărit… dar nu a putut ajunge destul de sus ca să se prindă de marginea spărturii din zid.

Blestemând, și-a dat drumul jos. Cineva de sus a țipat. Focuri de armă. Apoi a fost liniște, cu excepția sirenei de alarmă care continua să sune…

— — —

Nialls era așezat la o masă, strângând casca în mâini, uitându-se la Olivia.

— Zgârieturi pe vizor, dar nici o fisură, i-a spus lui Ramirez. Nu a reușit să facă mai mult.

— Smithson e mort, i-a spus Olivia. Prima lovitură i-a frânt clavicula și l-a năucit, apoi *creatura* l-a ucis. Javitz este viu – a tras asupra lui, dar acolo era mult fum, un loc nepotrivit pentru un lunetist… și a ratat. S-a ieșit pe o ușă de incendiu și a ucis două santinele… pur și simplu i-a despicat…

Trase aer adânc în piept.

— Mulțumesc că mi-ai spus, *Lieutenant*. Îmi pare rău de Smithson. A fost un soldat bun.

— Nu a fost vina ta. *Alien* a spart zidul, nu tu.

— *Lieutenant* are dreptate, a spus Ramirez, și a luat casca să o studieze. Nimeni nu s-a gândit că zidul este atât de vulnerabil. Dar era vechi. Iar în acel loc se subția spre vârf pentru a face loc platformei.

— Eu am impresia, spuse Nialls, că această armă a fost alimentată cu o cantitate de energie cel puțin dublă decât ar fi trebuit în această situație.

Se simțea obosit, abătut. Au murit trei soldați buni… până acum.

— A fost alimentat atât cât mi-a spus Generalul că trebuie să fie.

— Mie nu mi-ai spus.

— M-am gândit că mai multă putere e mai bună pentru tine, Sergent.

— Mda. Nu mi s-a spus nici că are lamele alea.

Olivia a dat din cap.

— Mie mi s-a spus că nu are arme.

— Am crezut că lunetiștii vor lichida creatura atunci când era peste mine. Din unghiul acela puteau să-i facă niște găuri cât pumnul direct în cap.

Olivia s-a uitat furioasă către ușă.

— Și eu am crezut la fel. Javitz a dezvăluit că i s-a spus să nu tragă decât la ordinul direct al Generalului.

Ușa s-a deschis – probabil că Olivia așteptase pe cineva.

Generalul Dault. Era palid, și nițel speriat.

— Sergent Nialls. *Creatura* aia tocmai a mai ucis o santinelă. Cooper a tras în ea, a ratat, și i-a fost despicat abdomenul. I-a trebuit ceva timp ca să moară.

Nialls a tresărit în sinea sa. N-ar fi trebuit să lase *creatura* să evadeze. Dar nimeni nu i-a spus că avea o armă – însă i s-a ordonat să nu o ucidă cu pistolul cu plasmă. Totuși, ar fi fost de datoria lui să o doboare și să o țină sub control.

Dault păru gata să confirme gândurile lui Nialls.

— E din nou rândul tău, Nialls. Pune-ți casca la loc. Ia un jeep și du-te după *creatură*!

— Nu are pistolul! a obiectat Ramirez. O să-mi ia toată ziua să-l repar!

— Are armura. Și e deplin funcțională. Poate lua o carabină.

Olivia a intervenit.

— *Sir*, dar un elicopter de atac? Avem și vehicule blindate…

— Negativ. *Creatura* s-a îndreptat spre oraș. Afară este întuneric. Și până ajungem să o depistăm, va ajunge în zone aglomerate cu civili. Nu tragem rachete asupra localităților și civililor, *Lieutenant*. Se ocupă Nialls de problemă.

— — —

Lui Javitz îi bubuia capul, bandajul era prea al dracu' de strâns, dar era gata echipat când Generalul a ajuns la Infirmerie.

— Ești gata de datorie, Javitz? L-a întrebat Dault.

Acesta a salutat.

— Sunt, *sir*. Doar o tăietură la cap. Nimic deosebit.

— Ia-ți o carabină. Trebuie să avem în vedere ceva mai mult decât o simplă evadare a unui monstru. Ceea ce sper, este că Nialls va distrage atenția *creaturii* și o va încolți. Atunci, tu ai să-i bagi un glonț în picior. Noi o recapturăm… Voi trimite o echipă de

sprijin; o poți chema când *creatura* va fi doborâtă, se va afla imediat în spatele tău. Atunci… terminăm toată povestea. Nu trebuie să afle nimeni cum s-a declanșat tot rahatul ăsta.

— Cum să „*terminăm*”, *sir*!

— Mă bazez pe tine, Javitz. Vezi că nu pot avea încredere în Nialls. Sau în Olivia Curson. Ai văzut ce s-a întâmplat – Nialls a depus mărturie împotriva omului meu. Pentru o afurisită de acuzație de încercare de viol! Asemenea lipsă de loialitate… Nu mă pot baza că el o să-și țină gura. Oricum…

Dault s-a dus la ușă și a aruncat o privire pe coridor în ambele sensuri. Apoi a închis-o și s-a apropiat de Javitz. A coborât vocea.

— Nialls va fi prins în focul încrucișat. Mă înțelegi?

Javitz gândi situația. Era bine să ai un general care să-ți fie îndatorat. Dar asta…

— Cam riscant pentru mine, *sir*, dacă se duce vorba.

— Vrei o promovare, privilegii speciale?

— Pentru început.

Dault a clipit de câteva ochi, și, într-un târziu, a spus:

— Pot să-ți dau și zece mii pe deasupra.

— Și… locotenentul?

— O voi trimite să-l verifice. Dacă n-o termină *alien*ul… vei face tu să pară că el e vinovatul.

Riscul se dubla. Dar…

Promovare. Privilegii speciale. Bani gheață.

Astfel de oportunitate nu apăreau prea des. Un *bărbat* trebuia să o înhațe de coadă…

După un moment, Javitz a dat aprobator din cap.

— O voi face, *sir*. Dar luneta mea nu poate face mare lucru împotriva armurii pe care o poartă Nialls.

— Așa este – rezistă focului tras de armele cu lunetă, a tuturor armelor cu calibru mic, a grenadelor cu fragmentare, aruncătoare de flăcări, mine și majoritatea IED. Dar crezi că-l va proteja și împotriva unui proiectil de lansator de 30 mm? Va fi pulverizat în interiorul costumului. Al doilea proiectil îl va sparge. Îți dau un *Stryker* dotat cu lansator.

— Chestiile astea nu au un fel de mecanism de autodistrugere montat în mănușă? N-am chef să detonez o mică bombă nucleară…

— Nu crezi că dacă ar fi avut-o ar fi folosit-o deja? Era inconștient când l-am găsit. I-am demontat dispozitivul de pe echipament. Singurele lucruri pe care i le-am înapoiat au fost platoșa de piept, camuflajul și lamele de la mănușă. Am greșit dându-i camuflajul activ…

— Treizeci milimetri. N-are decât un singur foc.

— Acum este autoghidat. Tu încearcă doar să nu-l folosești asupra *alien*ului. Doar dacă ești nevoit. Dar nu lăsa creatura să scape iar nevătămată. Însă asigură-te că Nialls este mort. Lovește-l în plin cu proiectilul de 30 mm. Vom spune că s-a băgat singur în linia de tragere.

— — —

Se făcuse întuneric când au luat urma. Erau doar Ramirez, la volanul unui *Humvee*, și Nialls, în spatele său, echipat în costum.

— Dacă semnătura termică nu minte, nu se îndreaptă către oraș, spuse Nialls.

El putea vedea urmele strălucind roșiatic pe vizorul ce scana în infraroșu.

— Și-a schimbat direcția.

— De ce dracu a făcut-o? Creaturile astea sunt interesate să ia trofee, nu-i așa? În oraș sunt nenumărate trofee.

Ramirez a clipit și și-a pus mâna pe gât.

— Ei smulg capul, jupoaie pielea de pe craniu…

— E o fermă în direcția aceea. Și chiar dincolo de ea se află Hangarul Special 14. Nu cred că mai vrea vreun trofeu. Are deja câteva. Camerele de securitate au arătat că are trei capete de la santinele într-o geantă.

— O, Doamne! Cooper, Morris și Lapsky. Nu știam… De fapt, ce se află în Hangarul 14? Cu gradul meu n-am acces la asemenea informație.

— Într-o situație de nivel ‘T’ cred că ai dreptul să știi. L-au găsit pe *alien* inconștient, după ce i-au doborât nava – au construit Hangarul în jurul navei. Au tot încercat să pătrundă în ea fără să o detoneze. E armată – după ce l-au luat pe *Yautja* de acolo, nava a activat un fel de protocol de apărare. Doi tehnicieni au fost *prăjiți* de armele cu plasmă.

— Deci, de data aceasta zvonistica spunea adevărul.

— Urmele se îndreaptă în această direcție… chiar de-a lungul drumului. Deocamdată, urmăm drumul.

— — —

Gage Binch își petrecuse toată după-amiaza curățind desișul de pe terenul din spatele fermei. Se gândea că l-ar putea face pășune. Terenul se întindea chiar până la gardul înalt de sârmă împletită, prevăzut sus cu rânduri de sârmă ghimpată, care înconjura avanpostul militar. Avanpostul 14. Gage nu prea credea că e un avanpost – era destul de îndepărtat, de partea cealaltă a unei porțiuni mari, asfaltate; dar putea vedea destul: o mare construcție metalică, cenușie, cu uși glisante înalte de 15 m. Locul părea a fi mai mult un hangar, decât un avanpost. Și acele lumini de căutare, cele patru cabine pentru santinele – prea multă securitate pentru un avanpost oarecare.

Plus faptul că Poliția Militară l-a avertizat că nu trebuie nici măcar să se apropie de gard.

Dă-i *dreaku*! Ăsta era pământul lui. Era o situație de genul „*îmi cunosc drepturile*”. Dacă *el* voia să-și transforme terenul într-o pășune, era alegerea *lui*.

Auzea vaca mugind din cealaltă parte a hambarului. În curând, va putea să-și cumpere un nou taur și câteva vaci, cu care să pună bazele unei noi cirezi. Și o va face chiar aici, pe noua pășune.

A aruncat o privire, inventariind ceea ce a făcut. Șase copăcei mici, de deșert, erau tăiați; era destul loc pentru tractor ca să poată da deoparte bolovanul acela mare; mai trebuia adus și împrăștiat sol pentru iarbă. Mai era și bătrânul stejar, care era de așteptat să cadă singur la primul vânt puternic. Dar trebuia să-l lase așa pentru că era prea aproape de gard ca să riște. Și în apropierea lui era o mică îngrăditură unde-și ținea taurul de rasă Brahman – Gage îl vedea cum tropotește agitat, scuturându-și capul cu coarne mari. Ceva părea să-l neliniștească. Poate zgomotul făcut de drujbă…

Dar se lăsase întunericul. Era timpul să intre în casă și să bea un scotch. Să stea de vorbă cu Regina. Sigur, soția îi murise demult, dar el vorbea cu urna în care se afla cenușa ei.

Însă mai putea tăia măcar un ciot… Cu lanterna, avea destulă lumină…

Gage și-a pus ochelarii de protecție, a tras de sfoara drujbei pornind-o, și ținând-o ferm cu ambele mâini, a retezat ciotul tufișului.

Apoi, o umbră a acoperit cea mai mare parte din zona iluminată de lanternă.

S-a întors. Acolo era un tip masiv – nu-i putea vedea fața. Doar un cap chel și noduros, dar cu un fel de coamă pe ceafă, niște mâini ciudate… iar lângă el, o geantă din care se scurgea sânge.

— Cine mama dracu…

Apoi tipul a dispărut. Într-o clipită.

Ce dracu? A făcut el un atac cerebral? Părându-i-se că vede o mișcare cu colțul ochiului, se întoarse – chiar în momentul când un pumnal militar îi despica burta.

Uimit, a coborât privirea cuprins de durere, bolborosind, cu drujba încă în mâini…

Încercă să o ridice împotriva atacatorului – dar drujba i-a fost smulsă cu ușurință. Apoi, lama cu lanțul s-a abătut asupra gâtului său…

— — —

„*Que mierda!*” a izbucnit Ramirez. A oprit *Humvee*ul, iar farurile au luminat scena sângeroasă, capul decapitat al unui taur, un Brahman negru-cenușiu cu coarne groase, curbate. Capul diform era fixat pe o bârnă orizontală legată de doi stâlpi aflați de o parte și de alta a drumului ce ducea către fermă. Botul era deschis și de pe limba atârnândă sângele picura pe pietrișul de pe drum. Ochii morți străluceau încă în lumina farurilor.

Priveliștea a făcut ca stomacul lui Nialls să aibă spasme.

— Cred că n-a avut loc în geantă pentru căpățâna asta, așa că și-a imaginat că o să ne sperie.

— Mda. Cu mine ar cam fi mers dacă eram singur pe aici.

Ramirez a accelerat ușor, trecând pe lângă căpățână. Se uita cu atenție la grădina de cactuși din fața casei-fermă.

— Cu camuflajul acela, blestemata de creatură poate fi oriunde pe-aci.

Nialls a comutat pe vedere în infraroșu. Nu a văzut nimic, în afara unei bufnițe ce ședea în vârful unui *saguaro* (cactus gigantic).

Dar, acolo, spre dreapta, era probabil o urmă de sânge. Urme de pași. A comutat pe vedere de noapte. Peisajul întunecat s-a luminat în nuanțe de verde și galben. Nici un semn de *Yautja*.

— Oprește. Coboară geamul…

— Se aude ceva.. parcă ar fi… o drujbă?

— Da. Probabil așa a tranșat taurul. O fi văzut pe careva cum o folosește și…

— Și respectivul trebuie să fie mort acum.

— Mergi încet și ocolește prin dreapta. Acolo e un drum care duce în spate…

Au rulat cu mașina pe după casa întunecată cu farurile stinse… și au văzut ceva mare, mai mare decât a*lien*ul; era stejarul care tocmai cădea peste gardul cu sârmă ghimpată din jurul Avanpostului 14, cu hangarul. Copacul uriaș a căzut, trosnind puternic. Ramirez a mărit viteza către el, mașina hurducându-se peste cioate le și ramurile retezate. Atunci Nialls l-a văzut ca o pată slab cenușie. *Yautja*, se cățăra pe trunchiul căzut oblic peste gardul de sârmă. Tăiase copacul cu drujba fermierului, făcându-și astfel o cale de acces în interior, mai îndepărtată de posturile de pază ale santinelelor.

Yautja alerga deja pe platoul de asfalt, cu camuflajul activat, iar geanta cu trofee sângerânde de pe umăr părea că zboară singură prin aer.

— Creatura e a naibii de isteață, spuse Ramirez.

— Trebuie să transmitem celor din '14', lui Dault.

Nialls a pronunțat cuvântul cod care-i activa radioul și a auzit zgomotul static al funcționării acestuia.

— *Mark III* apelează *Baza*, cod *2-3*, conectează-mă cu generalul Dault.

A așteptat. Se auzea doar staticul. Nici un răspuns.

— Poate că blestemăția asta de cască s-o fi defectat totuși, presupuse Nialls. Încearcă radioul de pe *Humvee*.

Ramirez a luat microfonul și l-a activat. Nici un răspuns. Cercetă spatele radioului.

— Cineva a tăiat firele. Radioul e mort, Sergent. Suntem izolați în rahatu' ăsta.

— Poate că nu. Tocmai am văzut o dronă zburând pe deasupra.

— E armată?

— E o dronă de observație. Se pare că Generalul nu vrea să știe de noi. Dar stă cu ochii pe noi. Hai să ne strecurăm pe-acolo unde gardul e căzut…

*Humvee*ul abia a avut loc să treacă, pe urmele lui *Yautja*. Nialss spera că sârma ghimpată căzută nu va sparge cauciucurile (*sic!*) și a trecut peste ea, apoi a rulat pe platoul de asfalt.

— Vreun agitat de la punctele de control ar putea deschide focul asupra noastră, se îngrijoră Ramirez.

— Careva trebuie să le fi spus…

În clipa aceea proiectilul de tun a lovit *Humvee*ul. Cu o clipă în urmă rulau direct către silueta abia întrezărită, din tablă gofrată a hangarului, iar în următoarea totul era foc și sticlă spartă, iar lumea se răsturnase pe o parte. *Humvee* s-a rostogolit peste cap, Ramirez zbiera cuvinte fără sens și a căzut peste Nialls. Apoi camioneta s-a oprit răsturnată pe o parte. Parbrizul era parțial smuls în fața lui Nialls, fumul se îngroșa, iar Ramirez gemea.

— *Mark III*, total operațional, și-a activat Nialls costumul.

Luminile din interiorul căștii au pâlpâit. Ridică mâna și împinse trapa din capotă, s-a strecurat prin ea afară, apoi l-a tras și pe Ramirez de guler, în timp ce acesta urla de durere.

L-a scos chiar înainte ca *Humvee* să fie învăluit de flăcări precum un foc de tabără. Cu Ramirez în brațe, Nialls s-a grăbit să se îndepărteze de *Humvee* înainte ca restul benzinei din rezervor să explodeze. Nialls s-a întors, a văzut flăcările izbucnind și luminând zona din jurul epavei arzânde. Acestea s-au domolit repede, dar nu se mai putea intra în *Humvee*.

Ceea ce însemna că, acum, Nialls nu mai avea nici o armă – carabina sa de asalt se afla în *Humvee*ul ce ardea. Pe de altă parte, armura sa era o armă în sine. Cu ajutorul ei putea sparge o ușă de metal sau craniul unui inamic.

Ramirez s-a lăsat moale în brațele lui Nialls. Acesta l-a întins ușor pe pământ, a comutat spectrul de vizibilitate al căștii și a văzut oase rupte care străpungeau pielea, iar din piept îi curgea ceva roz și galben; în ochi se aduna o întunecime ca și cum noaptea înconjurătoare i se strecura în orbite.

Ramirez a murit înainte ca Nialls să se ridice.

Cuprins de o furie rece, Nialls a privit în jur și a descoperit *Stryker*ul, rulând spre el cu luminile stinse. Tunul se autocentra. Părea un tun de 30 mm care se orienta spre dânsul. Acum se afla cam la 40 m distanță. O lovitură directă i-ar fi spart costumul precum carapacea unui homar lovită de un ciocan.

Nialls a alergat spre stânga, tropăind cu bocancii, costumul fiind setat să funcționeze la parametri maximi; apoi a zigzagat spre dreapta. Țeava tunului a compensat mișcarea urmărindu-l. Nialls a schimbat din nou direcția, apoi a sărit – când proiectilul a percutat solul în urma sa, șocul l-a săltat în aer și l-a dat peste cap.

A căzut pe spate, amețit, cu urechile vuind, dar nevătămat.

Mormăi: *Ai ratat, băi, pulache*, după care s-a ridicat și a privit craterul fumegător făcut de explozie în asfalt. A fugit către el și s-a pitit înăuntru, încercând să observe terenul.

Cine dracu se afla în *Stryker*? Dault? Neh. Prea riscant pentru el. Mai degrabă câinele său credincios, Javitz. Care folosea o armă ce, printr-o lovitură directă, cu siguranță putea zdrobi armura *Mark III*.

Nialls a comutat pe infraroșu, sperând să localizeze silueta din *Stryker*. Inutil, armura vehiculului *Stryker* era prea groasă – dar a descoperit o altă siluetă, redată în roșu: *Yautja*, ce se mișca către vehiculul din spatele său. Nu era nici o greșeală. Încă mai avea geanta într-o mână. În cealaltă nu mai era acea drujba dar ținea altceva. Era forma distinctă a unui pumnal de luptă din dotarea forțelor speciale. Lung, parțial zimțat, cumplit. De el se folosise Predatorul pentru a decapita sentinelele din bază.

Stryker se mișca, înaintând încet, implacabil, către Nialls, cu tunul urmărindu-și ținta – căutând acea lovitură directă.

Apoi… silueta infraroșie a lui *Yautja* a ajuns sus, pe capota mașinii blindate. Îl voia pe cel ce se afla înăuntru, oricare ar fi fost acela. De ce neapărat pe el? Sau, poate că-l voia chiar pe *Stryker*?

Nialls a comutat din nou pe vedere noaptea și a văzut creatura mai clar, o formă lucitoare alb-cenușie care trăgea de

trapă. Încerca să priceapă cum se deschide. Șoferul a neglijat să o blocheze.

Stryker s-a oprit brusc când șoferul și-a dat seama că cineva a deschis trapa și voia să-l termine…

Nialls a sărit în picioare, a alergat către *Stryker* având grijă să se mențină în afara unghiului de tragere al tunului. Vedea în spatele parbrizului cum niște forme se luptau frenetic.

Apoi, o pereche de faruri s-au interpus și o mașină a venit direct spre el.

Nu putea să o evite la timp – dar aceasta a oprit, cu frânele scârțâind. După o clipă, Olivia Curson a ieșit pe jumătate, făcându-i semne cu mâna.

— Haide, Nialls, imediat!

S-a grăbit să ajungă la mașină, tropăind cu bocancii pe asfalt. Era conștient de prezența santinelelor din depărtare, care strigau din fața Hangarului 14 – lanterne, oameni strigând ordine, alții anulându-le. Nialls s-a oprit lângă mașină. Poate, dacă-și scotea casca și s-ar identifica singur…

— Nialls, urcă-te! a strigat Olivia din spatele volanului.

Nialls s-a uitat către *Stryker* – și abia atunci a văzut că se îndepărta de dânsul. Accelera spre hangar.

Știe cum să șofeze. Oare poate să-și dea seama și cum se trage cu tunul?

Nialls s-a urcat în mașină, lângă Olivia, trebuind să tragă total scaunul spre înapoi – ca să poată încăpea cu armura pe el.

— Întoarce mașina! a strigat, fără să mai țină cont de diferența de grad.

Ea a întors mașina, a pornit spre hangar – apoi a trebuit să smucească de volan pentru a evita un trup fără cap ce zăcea pe asfalt. Nialls a prins lucirea unui însemn de specialist lunetist de pe umărul cadavrului. Javitz.

Drept în față, *Stryker* prindea viteză, marea mașină blindată rulând din ce în ce mai repede către ușile hangarului. Tunul a rămas tăcut – presupunea că *creatura* nu a avut timp să studieze interfața de declanșare a focului.

— Cred că Dault a încercat să te ucidă… poate și pe mine! spuse Olivia.

Vocea îi era stăpânită, iar încheieturile degetelor erau albe datorită strânsorii pe volan.

— E o presupunere plauzibilă. Iar *Yautja* a luat *Stryker*ul…

— Nu, nu se poate…!

— Ba se poate. Încetinește! Riscăm să încasăm ceva gloanțe chiar de la ai noștri!

Ea a călcat frâna; mașina a derapat și s-a oprit cam la 20 m de hangar, unde ceilalți trăgeau, dar nu asupra lor, ci asupra *Stryker*ului ce venea către ei. Nialls putea vedea gloanțele ricoșând în scântei de blindajul din titan. Apoi *Stryker* a trecut peste doi soldați și și-a continuat drumul, intrînd în forță în cele două mari uși glisante pe care le îndoi parțial, după care s-a oprit. Blocat. Roțile se învârteau în gol.

— Oprește după colțul clădirii. Am să intru pe ușa pentru personal.

— — —

Vehiculul a rămas parțial blocat cu partea din față între ușile glisante – totuși, evadatul a reușit să iasă pe portiera din dreapta, apoi a pășit peste cea mai apropiată primată, pe care a doborât-o înainte de a putea trage cu arma. Lamele sale au fulgerat, au despicat, iar soldatul primată a căzut mort. Evadatul a ridicat arma automată, s-a întors spre cei care păzeau nava spațială, și a apăsat pe trăgaci, împroșcând neîndemânatic cu gloanțe asupra inamicului răspândit pe podeaua de beton bine luminată. Aceștia s-au grăbit să se adăpostească, deși magazia sa de cartușe s-a golit cu repeziciune.

Evadatul își putea vedea nava așteptând, ușor avariată dar funcțională, în mijlocul hangarului. Dar un proiectil inamic l-a lovit pe evadat în partea dreaptă; a ignorat durerea, s-a întors și a sărit peste botul mașinii blindate, punându-se la adăpost. Apoi s-a întins prin fereastra spartă a portierei și a tras afară geanta plină și însângerată.

Acum…

Evadatul a mârâit către sine, și-a activat sistemul de camuflaj, apoi a sprintat către navă, cu proiectilele lovind și ricoșând în jurul său. Rampa era coborâtă, trapa deschisă – atât reușiseră să facă primatele. Pentru că, după ce l-au dus de acolo pe prizonierul Yautja inconștient, nava a intrat imediat în modul de auto-apărare. De atunci a ținut inamicul la distanță, tolerând doar scanarea și observații superficiale, dar nu și dezasamblarea.

Acum, când un maestru Yautja se afla din nou prin apropiere, nava s-a activat, ca de bun venit. Țevile tunurilor au ieșit la vedere trăgând rafale de plasmă asupra creaturilor primate, pe două dintre ele făcându-le cenușă. Celelalte s-au îndepărtat în fugă… În acest timp, nava a contactat și nava-mamă camuflată pe orbită…

Indiferent la durerea provocată de rană, evadatul a răcnit de bucurie și a urcat rampa în fugă… în navă…

Se gândea: *Ce trofee minunate am obținut…*

Dar mai avea o datorie de făcut înainte de a părăsi această planetă mizerabilă.

— — —

Folosind întregul potențial al armurii, Nialls a spart ușa pentru personal care era încuiată, a alergat în hangarul luminat cu putere, a deconectat vederea pe timp de noapte chiar în momentul în care Yautja alerga în susul rampei, intrând în nava extraterestră. Aceasta avea cam 24 m lungime și 15 lățime; avea forma unei lopeți, cu o structură foarte complicată în partea din spate și cu niște picioare metalice insectoide care o susțineau pe sol.

Rampa era coborâtă încă. Dacă putea ajunge pe ea și pătrunde în navă, putea stopa evadarea lui *Yautja*. *Mark III* îl putea proteja suficient timp de sistemul defensiv al navei.

Apoi a auzit computerul din cască spunându-i: *„Controlul extern activat.”*

CE? Picioarele i s-au oprit brusc – mai precis picioarele armurii, așa că, în interior, i s-au blocat și ale lui. Armura a înțepenit.

— Ce control extern e acesta?

— Origine necunoscută. Provine din dispozitivul aflat direct înainte.

Nava *Yautja*? Și Nialls și-a adus aminte că ei au copiat unele dintre circuitele costumului *Mark III* direct din echipamentul lui *Yautja*. Răspundea pe lungimea de undă a controlului navei *alien*. Oprindu-l acolo unde se afla…

Rampa s-a ridicat, pliindu-se în navă. Partea ventrală a început să strălucească. O descărcare masivă de energie a

luminat totul în alb-albastru. Nialls a simțit un val de căldură. A auzit și țipetele oamenilor care nu s-au adăpostit la timp…

Se afla în interiorul unui nor energetic care amenința să-l ardă, chiar și prin armură.

Tavanul hangarului a explodat în sus, curentul de aer îndepărtând fierbințeala din jurul lui *Mark III* – și Nialls a putut vedea din nou.

Privi în sus la nava *Yautja* care levita, cu picioarele-suporturi pliate sub ea, apoi urcând tot mai sus pe o traiectorie arcuită, pe o coloană de energie. S-a dus.

Computerul a comunicat imediat: *„Controlul redat userului primar.”*

Nialls a simțit cum membrele armurii se deblochează. Un curent de aer rece, filtrat, a fost injectat în interior, răcorindu-l. Cu sudoarea curgându-i pe față, s-a întors către Olivia Curson care era aplecată asupra unui soldat, încercând să-i dea primul ajutor pe câmpul de luptă…

Jumătate de oră după aceea au trecut pe lângă un șir lung de ambulanțe, înapoi către baza secretă. Nialls își scosese casca și mănușile și și-a șters sudoarea cu dosul palmei.

— Ramirez… e mort.

— Chiar voia să-ți calce pe urme.

— Încă unul pe care ar fi trebuit să-l salvez.

— Nu poți fi învinuit pentru proiectilul tras din tunul altuia.

N-au mai vorbit până aproape de intrarea în baza secretă. Ea l-a privit.

— Ce vom face acum?

— Eu voi depune mărturie împotriva lui Dault. Tu?

— La fel.

— Și apoi?

— Voi cere trecerea în rezervă. Am terminat-o cu Armata.

A oprit mașina, s-a întors spre el și i-a luat mâinile în ale ei.

— Știi, eu…

*Flash*ul alb-albastru i-a făcut să-și întoarcă privirile către bază, strângând pleoapele împotriva strălucirii puternice – chiar la timp pentru a vedea explodând clădirea administrativă. Aceasta a început să ardă – și sigur și Dault odată cu ea. Apoi un alt *flash* de lumină, roșie, venită de la mare înălțime, a distrus clădirea exo-echipei.

Nialls priveau cu gurile căscate cum nava lui *Yautja* survola ruinele arzânde, ca și cum ar fi inspectat rezultatele acțiunii sale… apoi s-a îndreptat spre ei. Câteva momente, păru să ezite deasupra lor, iar Nialls aștepta explozia – era prea târziu ca să mai fugă. Spera că se va termina repede.

Dar nava a dat înapoi, plutind legănat, și a țâșnit în cer, spre nemărginirea spațiului cosmic. Pleca de pe planeta asta mizerabilă…

După ce a început din nou să respire, Olivia a readus mașina pe drum, către bază, ca să vadă dacă pot fi de ajutor.

Dar în fața lor fusese realizat un baraj de circulație. MP le-a făcut semn.

În tăcere, ea a întors mașina și s-au îndepărtat de baza secretă. Mașini de pompieri au trecut pe lângă ei, cu echipaje de urgență de la alte avanposturi din zonă.

— De ce nu ne-a aruncat și pe noi în aer? a întrebat Nialls răgușit.

— După părerea mea? Se pare că știa că te afli în mașină. Că ești cineva cu care merita să lupte – un adevărat războinic. Poate altă dată. Și nu în acest fel, de la distanță. Deci… a fost vorba de respect.

Poate. Poate că da.

— Să mergem în oraș. Vreau să-mi scot costumul. Și apoi, vreau o tărie. Sau chiar trei.

— Era de la sine înțeles, spuse ea, în timp ce se angaja pe autostradă.

SFÂRȘIT